

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 37 (364)
Anul IX (2018)
9 Decembrie

ANULS 2018
CENTENARIUS
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

CE ÎNSEAMNĂ CĂ „SÂMBĂTA A FOST FĂCUTĂ PENTRU OM, IAR NU OMUL PENTRU SÂMBĂTĂ?”

In multe rânduri, liderii evreilor s-au împotrivit vehement lui Iisus, pentru faptul că făcea vindecări sâmbăta, lucru care, spuneau ei, nu era permis de Lege, care cerea un repaus total în această zi și că vindecările erau permise doar în celelalte șase zile ale săptămânii (Luca 13, 14). Afirmatia Mântuitorului, că sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbăta (Marcu 2, 27), a fost făcută atunci când ucenicii Săi s-au oprit într-un lan de grâu și au smuls câteva spice pentru a-și potoli foamea. Chiar dacă lanul de grâu nu le aparținea, Legea lui Moise permitea străinilor și călătorilor să mănânce din recoltele altora, cu condiția să nu ia nimic cu ei (Deuteronom 23, 24-25). În această situație, fariseii se dovedeau a fi așa de orbi, încât negau omului unul dintre drepturile sale fundamentale, acela de a mânca pentru a trăi.

Pentru combaterea acestei idei eronate, Iisus invocă, pentru început, un precedent: într-o situație critică, preotul Ahimelec, care avea în grijă sanctuarul de la Nobe, i-a permis lui David să mănânce din pâinile sfințite (pâinile punerii înainte), împreună cu oamenii săi, cu toate că era scris în legea iudeilor că doar preotul putea să le mănânce (I Regi 21, 1-6). Ceea ce vrea să spună Iisus este aceea că nevoia umană are prioritate în fața legii ceremoniale. Este relevant faptul că, în interpretarea tradițională, incidentul din viața lui David avusese loc într-o zi de sâmbăta, ziua în care, potrivit cărții Levitic, pâinile vechi erau înlocuite și mâncate doar de către Aaron și fiii săi, că acestea sunt sfințenie mare pentru ei din jertfele Domnului (24, 8-9).

Care era rostul sabatului?

Dar Mântuitorul merge și mai departe, invocând un precedent anterior mult mai relevant. Sabatul a fost instituit de Dumnezeu. Dar care a fost rostul instituirii ei? Temeiul consacării unei zile lui Dumnezeu se găsește în cartea Facerea, unde se spune că Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale în ziua a șaptea, pe care a sfințit-o și a binecuvântat-o (Facerea 2,2-3). Din punct de vedere etimologic cuvântul sabbath, înseamnă „a se odihni”, „a începe lucrul”. Instituirea sâmbetei a avut drept

VINDECAREA FEMEII GÂRBOVE (LUCA 13, 10-17)

scop, pe de o parte, adorarea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, i s-a cerut omului să lucreze modelul Creatorului său, să se odihnească în ziua a șaptea.

Prin respectarea acestei zile se urmărea, în același timp, consolidarea și păstrarea credinței în Dumnezeu. Serbarea zilei de sâmbat avea două aspecte: oprirea oricărui lucru, chiar și pentru străini și rezervarea acestei zile preocupărilor spirituale. Ziua de sâmbat era rezervată exclusiv lui Dumnezeu. De aceea, era considerată drept o zi de petrecere spirituală cu Dumnezeu, zi de desfătare și vrednică de cinste, ca sfințită de Domnul (Isaia 58, 13), căci prin participarea la adunarea sfântă, credinciosul își afla desfătarea sa în Domnul (Isaia 58, 14).

Exagerări în serbarea sâmbetei

Cu trecerea timpului, strictețea respectării sabatului s-a accentuat progresiv, ajungându-se uneori la exagerări. Conform tradiției iudaice, interdicțiile impuse iudeilor cu privire la sâmbat ajungeau la 39. Printre acestea se număra și interdicția de a se deplasa pe o distanță mai mare de 2000 de coți în ziua de sâmbat. Evreii au suferit adesea din cauza exagerărilor impuse de cei care interpretaseră Legea lui Moise, cu privire la sâmbat. Astfel, în timpul Macabeilor, când iudeii au fost atacați

de armatele lui Antioh al IV-lea Epifanes, au fost uciși foarte mulți dintre ei, pentru că, fiind zi de sâmbat, nu au putut răspunde cu armele la atacul dușmanilor (I Macabei 2,36-38). Acordând o exagerată importanță repausului fizic, ei n-au înțeles întotdeauna sensul spiritual al odihnei. Scopul încetării activității fizice era de a face din ziua a șaptea o zi de rugăciune, de aducere aminte de Dumnezeu și de Legea dată de El. Adevăratul sâmbat bineplăcut lui Dumnezeu consta, de fapt, nu în a consacra o singură zi lui Dumnezeu, ci toate zilele, și nu numai în abținerea de la muncă, ci mai ales în abținerea de la păcat.

Forma în care porunca respectării zilei de odihnă este prezentată în Deuteronom 5, 12-15 arată faptul că, în afară de cele menționate mai sus, sâmbatul era reglementat și pentru odihna celor care aveau nevoie de ea, după prestarea unei munci grele: ca să se odihnească robul tău și roaba ta cum te odihnești și tu.

Sâmbăta, ziua bucuriei omului, în Domnul

Așadar, ziua de odihnă a fost instituită pentru om, pentru binele său, iar nu pentru vătămarea sa. Atât pentru binele său sufletească, pentru a avea ocazia să participe la cultul divin, cel public și cel privat, cât și pentru binele trupului său, care are nevoie să se odihnească după muncă. Însă Dumnezeu nu a poruncit un repaus total, în sensul în care ajunsese să fie înțeles de către liderii religioși din vremea lui Iisus, ci erau permise acele lucrări necesare pentru confortul, sprijinirea și păstrarea vieții. Paradoxal este faptul că evreii aveau multe prevederi care cereau ușurarea animalelor de orice poveri și dezlegarea lor în ziua sâmbetei, dar se dovedeau foarte vehemenți împotriva oamenilor pe care Iisus îi elibera de neputințe în această zi. Tocmai pentru a nu se considera eronat că sâmbăta a fost creată pentru răul omului și doar pentru a-i impune anumite limite, Mântuitorul intervine și spune că sâmbăta a fost creată pentru om, ca acestuia să-i fie bine și, pentru aceasta, să-L slăvească pe Dumnezeu.

Ioan-Lucian Radu | doxologia.ro

AVANTAJELE PARTICIPĂRII LA SFÂNTA LITURGHIE

De 8 ani de când sunt în Biserica lui Dumnezeu particip la Sfânta Liturghie. La început mergeam pentru că așa se cuvine unui creștin și pentru că astfel îi vedeam pe alții făcând. Auzisem că e păcat să nu mergi la slubă duminica sau în zi de sărbătoare și din acest motiv, fiind la început și nevrând să-L supăr pe Dumnezeu eram nelipsit de la Liturghie. Nu știam prea bine ce este Sfânta Liturghie, dar conștientizăm că pot avea multe de învățat din citirea Apostolului (din Epistolele Noului Testament), din citirea Sfintei Evanghelii și din predica părintelui. De împărțășit mă împărțășeam mai rar, având păcate multe, fiind la început, și prin urmare simțeam că din Sfânta Liturghie mă pot folosi de un cuvânt și un sfat bun și cam atât.

După ceva timp am realizat că **Sfânta Liturghie îmi oferă mie și familiei mele mult mai mult.**

De 8 ani de zile de când sunt alături în Biserică lângă Dumnezeu nu mi s-a întâmplat nimic rău, nimic grav. Am avut supărări, neîmpliniri și eșecuri profesionale, dar n-am avut necazuri. Am fost sănătos și eu și cei din familia mea, am avut tot ce ne-a trebuit, și lucrurile au mers mereu din bine în mai bine. Toate acestea datorită lui Dumnezeu. **El ne-a dat totul, El ne-a păzit mereu de rău, El ne-a arătat mereu cum să facem alegerile cele mai bune în viață.**

Au fost destule ocazii când fără intervenția lui Dumnezeu lucrurile putea să se termine rău, dar El mereu ne-a păzit. Toate câte le am eu și familia mea sunt din mila Lui.

Ce legătura are asta cu Sfânta Liturghie?

Sfinții spun că **Biserica este ca un spital unde noi oamenii venim să ne vindecăm, fiecare cu boala lui.** Tot ei spun cu mare credință și vorbind din experiența lor personală că Sfânta Euharistie, Trupul și Sângele Domnului cu care se împărțășesc credincioșii duminica și în zi de sărbătoare, este cel mai mare medicament atât pentru suflet, cât și pentru trup în aceeași măsură.

Dar mulți dintre noi nu ne împărțășim cu Sfânta Euharistie, deși participăm la Sfânta Liturghie. Atunci unde e avantajul nostru? Pentru ce mai venim?

Liturghia este cel mai bun prilej al oamenilor de a se ruga împreună, iar împreună rugăciunea noastră este mai puternică, pentru că știm că Hristos Domnul spune: **„Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”.** Dar cum să ne rugăm împreună dacă eu am venit cu o problemă în suflet, cel de lângă mine cu altă problemă. Eu vreau să-mi găsec un servici, doamna de lângă mine vrea să i se facă bine copilul, tânărul de mai în față vrea să se împace cu fosta lui prietenă, bătrânica de lângă strană vrea să-și revadă copii plecați de mult timp peste hotare, altul a venit să-și ceară iertare că a desfrânat...

Poate am fi vrut ca părintele să se roage concret pentru problemele noastre, și în timpul Liturghiei să-l auzim zicând: „Încă ne rugăm pentru Claudiu să-și găsească un

serviciu”... „Doamne miluiește.”

„Încă ne rugăm pentru Andrei să se facă bine să se însănătoșească”... „Doamne miluiește.”

„Încă ne rugăm pentru Iulian să se împace cu Silivia”... „Doamne miluiește.”

„Încă ne rugăm pentru Ileana să-și revadă copiii plecați de mult de lângă ea”... „Doamne miluiește.”

„Încă ne rugăm pentru Mircea care a căzut în păcatul desfrânării, ne rugăm pentru sănătatea și mântuirea lui”... „Doamne miluiește.”

Dumnezeu a considerat că o astfel de abordare a rugăciunii nu ne este de folos pentru că aceste cereri de multe ori pot stâmi invidii, judecăți, râsete, batjocuri și multe astfel de atitudini din partea noastră celor care le ascultăm. Dacă preotul s-ar ruga în acest fel pentru noi, ar fi ca o spovedanie publică, ca o mărturisire a păcatelor și neputințelor noastre în văzul tuturor.

De aceea Dumnezeu a rânduit prin sfinții lui ca rugăciunile din timpul Sfintei Liturghii să fie la nivel general, să înglobeze toate problemele celor prezenți în ele:

„Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.”

„Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește, pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.”

„Doamne, Atotstăpânitorule, Dumnezeul părinților noștri, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.”

„Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu enoriași, ctitori și binefăcători ai sfântului locașului acestuia.”

„Pentru ca să fim noi izbăviți de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.”

Dacă preotul se roagă lui Dumnezeu să ne izbăvească de tot necazul, apăi pentru mine necaz în acel moment este că n-am servici, ori că nu-mi sunt copii aproape. Deci ca să mă scape de necazul ăsta, Dumnezeu trebuie să-

mi rezolve aceste problemele. Pentru altul necazul lui e că are datorii la oameni și n-ar cu ce le plăti... etc.

Dacă preotul se roagă lui Dumnezeu să ne păzească pe toți cu Harul Său, apoi pentru cel care are un examen mâine, asta înseamnă că Dumnezeu să-i dea putere să se concentreze, să-l ajute să-și aducă aminte tot ce a învățat și să-i dea idei în așa fel să poată expune subiectele cât mai bine.

Când preotul se roagă pentru toți cei ce călătoresc pe ape pe uscat și prin aer, asta înseamnă că se roagă și pentru cel care mâine pleacă cu avionul la Londra ca să-și găsească un servici.

Preoții înglobează toate cererile noastre în unele generale, care de fapt exprimă același lucru dar evită să dea detalii.

La Sfânta Liturghie preoții se roagă pentru toate problemele pe care le poate avea un om pe lume și cere ajutor lui Dumnezeu pentru toate dintre ele la modul general. Chiar dacă aceste cereri sunt mai generale, să nu credeți că sunt mai neînsemnate ci dimpotrivă sunt mai puternice pentru că ele reprezintă strigătul de ajutor a mii de oameni.

Preotul care săvârșește Sfânta Liturghie este și duhovnic, și în fața lui s-au mărturisit mii de oameni. Urечеa lui a auzit sute și mii de păcate, care mai de care mai josnice sau mai perfide. Din acest motiv el când zice la liturghie: **„Milă și iertare de păcatele și de greșelile noastre, la Domnul să cerem.”** are în minte pe toți cei care i-au spus cum au greșit și-l doare inima pentru ei, cerând îndurarea lui Dumnezeu.

Din toate aceste motive expuse mai sus nu trebuie să fim indiferenți la rugăciunile din timpul Sfintei Liturghii pentru că ele au legătură directă cu noi toți. Iar dacă simțim că unele din ele nu ne privesc să răspundem împreună că toți credincioși: „Doamne miluiește” cerând ajutor pentru cel care are acea problemă. Liturghie e un prilej de a ne ruga unii pentru alții, acest lucru fiind-ne și ca model pentru acasă, când ne rugăm în taină în fața icoanei.

Poate vă aduceți aminte că apostolii l-au rugat pe Domnul Hristos să-i învețe să se roage iar El le-a zis așa: **„Când vă rugați spuneți: „Tatăl nostru care ești în ceruri...”**

Rugăciunea „Tatăl nostru” este de o profunzime extraordinară cuprinzând în ea toate cererile și năzuințele umanității. Pe cât de scurtă pe atât de adâncă, pe cât de simplă pe atât de complexă în detaliile ei. De aceea poate Sfânta Liturghie se termină cu rugăciunea aceasta dată chiar de Dumnezeu, pentru că în ea este exprimată toată taina Liturghiei. „Pâinea noastră cea de toate zilele” este chiar Sfânta Euharistie oferită ca medicament tuturor oamenilor.

În concluzie avantajele de a merge la Liturghie sunt unele foarte concrete, și cât se poate de adaptate, în mod concret, vieții pe care o ducem în societate dar mereu cu perspectiva împărăției cerurilor.

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro